SAYI : 15
Fiyatı: 100 kr.
ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR
2 NİSAN 1975
Adres : P.K. 68
ZONGULDAK

İŞÇİ DAVASI

«İşçilerin kendileri, aydınlar için yazılmış olan herşeyi okumak ve daha çok okumak istemektedirler ve işçilere fabrika şartları hakkında birkaç söz söylemenin, herkesçe bilinen şeyleri tekrarlayıp durmanın yeterli olduğuna inananlar sadece birkaç (zavallı) aydındır.»

HAFTALIK EKONOMİ VE POLİTİKA GAZETESİ

Resimde geçen hafta öldürülen emperyalizmin Ortadoğudaki silahlı muhafızı Kral Faysal görülüyor.

İktidar kavgası kızıştı

- Demirel DP'yi parçaladı
- Şimdi sıra diğer küçük partilerde
- AP'nin derdi CHP'yi yenebilmek

DP'ye ve CHP'ye karşı ikili bir mücadeleye giren Adalet Partisi ilk raund'u kazanmıştır.

Demirel liderliğindeki AP, diğer sermaye partileri gibi, Türkiye'de kapitalizmin ayakta kalmasını ve gelişmesini öngörmektedir. Bunun için de işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesini baskı altında tutmak istemektedir.

AP'nin bu isteği sermayedarların işine gelmektedir. Ancak, sermayedar sınıf tam bir bütün teşkil etmemektedir. Büyük işletme sahiplerinin küçük sermayedarlarla aralarında bir pay kavgası vardır. Ayrıca, tarım - ticaret - sanayi ve banka sermayedarlarının da çıkarları her zaman bir ve aynı olmaz. İşte bu durum, sermayedarların siyasal temsilcisi olan siyasal partilerin programlarında da ortaya çıkar.

Resimde DP'den istifa eden Talat Asal ve Sadettin Bilgiç görülüyor.

Nitekim, 1970'lerde meydana gelen ekonomik bunalım, gelişen büyük sanayi sermayesi ile, tarımda ve ticaretteki işletme sahipleri, küçük sermayedarlar arasında pay kavgasını hızlandırmıştı. Zamanın iktidar partisi AP, gelişen sanayi sermayesi lehine tercihler yapmaya başlayınca iki kez bölünmeye uğramıştı. Gelişen sanayicilerle menfaatleri uyuşmayan toprak ve emlâk gelirleriyle geçinenler, toprak sahipleri ve bazı büyük tüccarlar AP'den ayrılarak DP'yi kurmuşlardı. Aynı şekilde büyük sermayeden pay alamayan kasaba ve küçük şehir orta tabakaları, esnaflar da AP'den koparak MSP'de örgütlenmişlerdi. Bu parçalanmadan ürken ve daha da ufalmak istemeyen AP geri adımlar atmaya başlamıştı. Ancak bu gerileme, kendinden ayrılanları geri getirmediği gibi, AP'den büyük sermayenin de soğumasını doğurmuştu. Bu arada dış etkenler de kendini gösterince AP iktidardan uzaklaştırılmıştı.

Ekim 1973 seçimlerinde AP, bir yandan büyük sermayenin güvenini tekrar kazanmak isterken, bir yandan da kendinden ayrılan tarım ve ticaret sermayesi ile küçük kasaba sermayesine sesleniyordu. Ancak, şehirlerde büyük oylar alan CHP büyük sermayenin güvenini kazanmaya başlamıştı. DP ve MSP'de kendi oy tabanlarını muhafaza edince AP zayıf duruma düştü.

İşte bu durum, AP'yi diğer sermaye partilerine karşı çok yönlü bir mücadeleye itti. AP'nin esas rakibi, büyük sermayenin güvenini kazanmaya başlayan CHP'dir. Bu nedenle de Milliyetçi Cephe denen gerici ittifakı esas olarak bunun için kurdu. Bu ittifakla tekelleşme karşısında tedirgin olan, gittikçe yok olan Anadolunun küçük sermayedarlarının çıkarlarını savunan MSP'yi yanına çekti. Parlamentoda etkisi olmamakla birlikte militan gücü olan MHP ve hiçbir fikri temele dayanmayan CGP'de bu ittifaka katıldı.

İşte Demirel, süren hükümet bunalımı sırasında oluşturduğu bu ittifakla yeniden iktidar şansını kazanınca, DP'de çatlama meydana geldi. Daha önce AP'den ayrılan bir kısım DP'liler böylece bu ittifaka katıldı.

KAVGA KIZIŞTI

Böylece orta ve küçük sermayeyi belli ölçüde bir araya getirmeyi başaran Demirel, şimdi asıl büyük kavgaya hazırlanmaktadır: Büyük sermayedarların güvenini yeniden kazanma kavgası. Ve bu kavgayı, yukarıda da belirttiğimiz gibi, CHP ile yapacaktır. Nitekim Demirel'in hükümet kurması, CHP'yi bu nedenle telaşlandırmış, Ecevit'i hırçınlaştırmıştır. Kavga, AP ve CHP'nin programlarını büyük sermayeye kabul ettirme kavgasıdır.

Ancak, tekrar belirtelim ki, Demirel AP'sinin CHP ile giriştiği bu mücadeleyi kazanabilmesi hayli zordur. Demirel'in bu mücadeleyi kazanabilmesi için, kapitalizmin gelişmesini, tekelleşmesini engelleyen güçlere taviz vermemesi gerekmektedir. Oysa MSP ile ve diğer gerici ve faşist bozuntusu partilerle kurduğu ittifak onu bu tavizleri vermeye zorlamaktadır. Ancak bu tavizler, AP'nin geçici olarak iktidarda kalmasından başka bir işe de yaramaz.

Kral Faysal Uluslararası sermayenin Orta-Doğu'daki muhafızlarındandı

Suudi Arabistan Kralı Faysal geçen hafta «deli» olduğu söylenen yeğeni tarafından öldürüldü. Faysal'ın öldürülmesinden sonra sermaye basını nerede ise yas ilân ediyordu. Sermaye basınına göre Faysal, «Petrol Ambargosu» ile batılılara boyun eğdirmişti, emperyalizme karşı çıkmıştı. Ülkesini ve «Tebaa» sını çok seven bir liderdi... Hasılı Faysal için düzümedik methiye kalmadı.

Gerçekte ise Kral Faysal Suudi Arabistan'ın zenginliklerine uluslararası tekellerle birlikte el koyan bir yobazdır.

Arabistan'da yılda 365 milyon ton petrol üretilir. Petrolden sağlanan gelirler ise yılda 450 milyar lirayı bulmaktadır. Ve bu gelirin hemen tamamı ülkenin mutlak hakimi Faysal ve ailesine aittir.

Faysal ailesi, petrolden elde edilen milyarlarca lirayı başlıca, Ortadoğudaki ilerici rejimleri devirmek ve Arabistan'daki yoksul halkın muhtemel bir başkaldırısına karşı kullanmak için silahlanmaya harcamaktadır. Ayrıca petrolden elde edilen gelirler, uluslararası sermayenin daha da güçlenmesi için Avrupa ve Amerika'da çeşitli tekellere yatırılmaktadır. Böylece bu gerici ve yobaz petrol şeyhleri ile uluslararası sermayenin çıkarları birleştirilmektedir.

Nitekim Faysal, bütün ömrünce emperyalizme uşaklık etmiştir. Yemen halkının İngilizlere karşı verdiği kurtuluş mücadelesinde İngilizlerin yanında yer almıştır. Aynı şekilde Nasır'ın Mısır'da gerçekleştirmek istediği bir takım ilerici reformları engellemek için savaşmıştır. Ortadoğu'daki Irak ve Suriye ilerici rejimlerini devirmek için kendi gibi emperyalizmin uşaklığını yapan İran Şahı ile ittifak kurmuştur. Ayrıca Faysal'ın diğer petrol şeyhleriyle birlikte yürüttüğü petrol ambargosu da Amerikan tekellerinin ve bu şeyhlerin milyarlar kazanmasına yaramıştır. Ayrıca bu ambargo, Amerikan emperyalizminin, Avrupa ve Japon emperyalistleri üzerindeki hakimiyetini yeniden pekiştirmiştir. İşte Faysal'ın gerçek kimliği budur.

Sosyal Demokrasi işçi Sınıfının çıkarlarını korumaz

CHP'li 33 milletvekili, lokavtların sınırlandırılması için kanun teklifi yapmışlardır. Kanun teklifi şöyledir: Kanuni bir lokavt, 7 gün içinde tarafların anlaşmasıyla ortadan kalkmazsa, lokavt yapılan işyerinin yönetimi, geçici olarak «Devlet İşletme Komitesine» devredilecektir. Hükümet tarafından bir başkanın atanması suretiyle bu komite oluşturulacaktır. Komitede, en büyük işçi ve işveren konfederasyonlarından da birer temsilci bulunacaktır. Bu komite, lokavtın sona ermesine kadar işletmenin üretimini sürdürecektir.

Bu kanun teklifinin gerekçesinde de; «Lokavt kararları halkımızın önemli ihtiyacı olan mamüllerin fiyatını arttırmakta, üretim ve hizmetlerin durdurulması, Türkiye gibi sanayileşmeye, yeni başlamış ülkelerin ekonomilerinde olumsuz etkiler yaratmaktadır.» denilmektedir.

Bu gerekçeden de açıkça anlaşıldığı gibi kanun teklifinden asıl maksat, üretimin durdurulmamasıdır. Üretimin durması ise, sadece lokavt esnasında olmamakta, grev esnasında da üretim durmaktadır. Ayrıca tatbikatta, lokavtlar grev kararlarıyla beraber ilân edilmektedir. Bu teklif kanunlaştığı taktirde her işveren rahatlıkla lokavt ilân edebilecektir. Çünkü; 7 gün içinde anlaşma sağlanmadığı taktirde Devlet İşletme Komitesi üretimi sürdürecek ve işverenler de normal kârlarını alacaklardır. Ayrıca işçiler, ücretlerine zam yapılmadan çalışmak zorunda kalacaklardır. Çünkü, Devlet İşletme Komitesinde işçiler, sermaye iktidarının ve bizzat sermayenin temsilcilerine karşı tek kalacaklardır. Dolayısıyla da İşletmenin yürütümü tamamen işverenin istediği biçimde olacaktır.

Bütün bunlar göstermektedir ki, bu kanunun asıl amacı, üretim aksıyor bahanesiyle grevleri durdurmaktır.

Böyle bir kanun teklifinin CHP milletvekilleri tarafından hazırlanması iki şeyi gösterir: Birincisi, CHP sermayenin çıkarlarını savunan bir partidir. Dolayısıyle işçi sınıfının çıkarlarını savunmaz. İkincisi, bu kanun teklifini bizzat Genel - İş Sendikası Genel Başkanı ve CHP Milletvekili Abdullah Baştürk hazırlamıştır. Bu da, Baştürk ve arkadaşlarının gerçekte işçi sınıfına ihanet ettiklerini göstermektedir.

Lokavt nedir

En kısa tanımıyla lokavt, işveren tarafından işçilerin topluca işten uzaklaştırılmaları demektir. Ancak lokavt kararı ile işçiler kesin olarak işten çıkarılmış olmazlar. Lokavta uğramış olan işçilerin, iş sözleşmesinden doğan hak ve borçları, lokavtın sona ermesine kadar askıya alınmış olur. İşveren, bu işçilerin yerine, daimi veya geçici olarak başka işçi alıp çalıştıramaz.

Lokavt, 15 temmuz 1963 tarihinde Bülent Ecevit'in Çalışma Bakanlığı yaptığı sırada çıkarılan Grev ve Lokavt Yasasıyla uygulamaya girmiştir.

UŞAK DOKUMA İŞÇİLERİNDEN MEKTUPLAR..

Çocuk ve genç işçiler örgütlenmeli

- **İLERİCİ GENÇLİK KURULUŞLARI :**

  ÜNİVERSİTE KORİDORLARINDAN KURTULMALI, ÇOCUK VE GENÇ İŞÇİLERİN ÖRGÜTLENME MÜCADELESİNE KATILMALIDIRLAR.

- **SENDİKALAR :**

  ÇOCUK VE GENÇ İŞÇİLERİN PATRONLAR TARAFINDAN VAHŞİCE SÖMÜRÜLMESİNE SEYİRCİ KALMAMALIDIR. ONLARIN SİGORTALI OLMASI, ÖRGÜTLENMESİ, VE SENDİKALARDA OY HAKKI SAHİBİ OLMASI İÇİN MÜCADELE VERMELİDİR. SENDİKALARDA GENÇ İŞÇİ TEMSİLCİLİKLERİ KURULMALIDIR.

- **İŞÇİ SINIFI ADINA VAR OLDUĞUNU SÖYLEYEN PARTİLER :**

  ÇOCUK VE GENÇ İŞÇİLERİN ÖRGÜTLENMESİNİ ENGELLEYEN KANUNLARIN DEĞİŞTİRİLMESİ İÇİN MÜMADELE ETMELİDİR.

Patron için işçi, sadece çalışmak için vardır. Çalışmak ve sömürülmek için. Kapitalist sistem, işçiye, kendine ayıracak zaman bile bırakmaz.

Kapitalizmin insafı yok. Çoluk - çocuk, karı - kızan demeden insanı iliklerine kadar sömürür. Hatta, işçilerin dağınıklığından istifade ederek onlara yemek yiyecek zaman bile tanımaz. Resimde, Uşak'lı genç dokuma işçisi ayak üstü açlık köreltmeye çalışıyor.

●

10.1.1975

Sayın İşçi Davası Gazetesi sahibi,

Bizler Uşak pamuklu dokuma işçileri olarak gazetenizden yararlanmak istiyoruz. Bizlere bu yönde biraz katkıda bulunursanız çok sevineceğiz. Zonguldak'taki ve civarındaki işçi arkadaşların mücadelelerini izlemek istiyoruz. Buradan bizler de sizlere - işçi sorunlarına değinen bir yayın organı olmadığı için - sizlere mektupla yardımcı olabiliriz ve durumumuzu anlatabiliriz.

●

20.1.1975

İşçi Davası gazetesi sahibi,

Bize karşı göstermiş olduğunuz ilgiden dolayı çok memnun olduk. Göndermiş olduğunuz mektupla birlikte 1 ve 2. sayılı gazetenizi aldık ve okuduk. Bizim için yararlı bir gazete. Onun için sizden bol miktarda göndermenizi isterdik ama 5 abone arkadaş bulabildik. Onun için sizlerden özür dileriz. İleride bu sayıyı yükseltebiliriz. Mektupta belirttiğiniz, buranın bazı sorunlarını yazmamızı bekliyorsunuz, Bunu memnunlukla yapacağız. Ve size buranın tüm mücadelesini ve baskılarını yazacağız. Bu mektupla abonelerin parasını gönderiyoruz. Abone olan arkadaşlara 1. ci sayıdan itibaren gönderirseniz memnun oluruz.

●

28.1.1975

Sayın Yıldırım Eryılmaz,

Uşak dokuma işçilerinin bu zamana kadar etkili bir mücadeleleri olmamıştır. Ve bütünleşmemiştir. Çalışma şartları kötüdür. Sömürüldüklerini bildikleri halde, nasıl mücadele edeceklerini bilmemektedirler. Burada 2 sendika var: Birincisi, patron yararına çalışan TEKSİF, ikincisi, sözde işçi yararına çalışan TEKSTİL var ama mücadeleci değil, bağımsız bir sendika.

Bizlere biraz olsun katkıda bulunmak istiyorsanız, nasıl mücadele edeceğimizi, işçilerin kendilerinin oluşturdukları sendikayı nasıl kurabileceklerini ve bunların işçilere nasıl yararlar sağlayacağını ve bunlardan başka yapılması gereken ne varsa bizlere gazetenizde geniş bir şekilde açıklarsanız, bizlere ve arkadaşlara çok yararlı olacağını tahmin ediyoruz.

Sizlere ileride, buranın durumunu ve şartlarını, işçinin aldığı parayı ve patronun aldığı parayı ispatlı bir şekilde yazıp göndereceğiz.

6.2.1975

Sayın Yıldırım Eryılmaz,

Göndermiş olduğunuz mektubu aldık. Bizim sorunlarımızla ilgilendiğiniz ve bize yakınlık gösterdiğiniz için beni ve arkadaşlarımı çok sevindirdi. Gazetenizi severek ve içtenlikle okuyoruz. Arkadaşlarla birlikte devamlı tartışarak ve anlıyarak okuyoruz. «Kapitalizm, Tekeller, Çok uluslu firmalar ve sınıf mücadelesi nedir» başlıklı 5. sayıdaki yazı ve bu tür yazılar bizi çok ilgilendiriyor ve bize yararlı oluyor.

Bundan önceki mektupda belirttiğim gibi, «işçi arkadaşlar nasıl birleşmeli, sendikasını nasıl kurmalı ve bu sendikanın bize sağlıyacağı yararlar nelerdir?» bu konu üzerinde geniş şekilde gazetenizde yer verirseniz bizim için çok faydalı olacak. Bizim fazla bir bilincimiz olmadığı için size daha fazla açıklıyamıyoruz, sizlerden özür dileriz. Bu konuda sizler yardımcı olursanız seviniriz. Ben ve arkadaşlarım sendikanın değerini ve önemini biliyoruz, bazı büyüklerimiz de biliyorlar amma, diğer işçi arkadaşlar gibi sendikadan nefret ediyorlar. Bu zamana kadar yani 20 senedir sendika istenen bir şekilde işçi yararına çalışmamıştır. Ben 18 senedenberi, buradaki Teksif ve Tekstil sendikasının işçilere nasıl bir üçkâğıt attıklarını duydum ve gördüm. Bir şişe rakı için işçiyi patrona satmıştır. Onun için arkadaşların çoğu sendikadan nefret etmekteler vede ne yapacaklarını bilmemektedirler.

Uşağa dokuma sanayi 1954 yılında çok az bir sayıda kuruldu ve şimdi çok fazla miktarda çoğaldı. Tabiiki işçi sayısı da çok. Bu durumda bu arkadaşlar nasıl bir araya getirilir de bu Teksif'e veya Tekstil'e kayıt ettirilir. Onun için sizlerden ricam, işçi arkadaşların sendikayı kendileri kurarlarsa çok etkili bir yararlı olacağının gazetede yer almasıdır.

Mektubunuzda belirttiğiniz 65 işyerindeki grev bizim bulunduğumuz sanayide değil. Bizler pamuklu ip dokuyoruz, yani tülbent, sargı bezi ve kaput bezi dokuyoruz. Greve giden arkadaşlar kilim, battaniye dokuyorlar. Bu arkadaşlar Teksif'e bağlı (patron yararına çalışır.) Bizler dokuma işçileri Tekstil'e bağlıyız, sözde işçi yararına çalışırlar.

20 - 25 gün önce, sendika kararı ile greve gideceklerdi. İstekleri gündeliklerinin 20 şer lira artması idi. Ama patron 10 lira vererek işçilere kabul ettirdi. Ve grev işi de yattı, yani yapılmadı. Burada sendikanın hiç bir faydası olmadı. Sadece ayda işçilerden 27.5 lira aidat alarak ceplerini doldururlar.

Bizim bulunduğumuz dokuma sanayiinde gündelik yoktur. Ustalar metre hesabı dokurlar. Çırak ve masuracılar haftalık para alırlar. Normal 10 tezgâhlı bir atelyede usta malın metresini 20 - 26 kuruş arasında dokur. Dokuduğu metreye göre para alır. Haftada normal eline 600 - 700 lira geçer.

Yalnız bunun içinden 250 lirasını çırağına verir. Masuracının parasını patron verir. Haftalığı 150 lira..

Patron ise bu 20 kuruşa dokuttuğu malı 3.5 - 4 lira arasında İstanbul'a satar. Bundan kârı en az 1 lira kalır ve haftada 4000 - 5000 arası değişir. Bu, 10 tezgâhı olan için. Daha fazla tezgâhı olan, daha fazla kâr sağlar. Bu durumda olduğu halde, hiç bir işçiye ne senelik izin verilmiştir, ne izin parası, ne bayram parası verilmiştir. Aldıkları paradan hariç hiç bir yarar sağlanmamaktadır. Battaniye, kilim fabrikalarının bazı yerlerinde öğlen yemeği veriliyor. Ama bizim bulunduğumuz pamuklu sanayide hiç bir iş yerinde verilmemektedir. Fotoğrafta görüldüğü gibi, bir parça ekmek, 50 gram zeytinle ayak üzeri öğlen yemeğini bir an önce geçirmek istiyoruz. Yemek paydosu yoktur. Bazı arkadaşlara soruyoruz, rahatın nasıl diyorum. «iyi» diyor. Aslında hiç iyi değil. Çoğu arzularını yerine getiremiyor. Hepimiz de öyleyiz. Daha önce de söylediğim gibi, düşüncelerimi ve buradaki gerçeklerin tümünü anlatamıyorum.

...... Arkadaşlarım ve ben gazetenizi çok iyi buluyoruz ve devamlı başka arkadaşlara da okutturuyoruz. Bazı zaman da elden ele verip okunma imkânı oluyor. Arkadaşlarım ve ben, oradaki kardeşlerimize sonsuz sevgi ve saygılarımızı iletir, mücadelenizde başarılar dileriz.

Kapitalizmin, çocukluğunu bile yaşamasına fırsat vermediği genç bir Uşak'lı dokuma işçisi... Kendisiyle birlikte, patronlara karşı mücadele hırsı da büyüyor.

YORUM

DOKUMA SANAYİİ VE GENÇ İŞÇİLER

Uşak dokuma atelyelerinde çalışan genç işçilerin sorunları Türkiye işçi sınıfı hareketindeki büyük bir boşluğa ışık tutmaktadır. Genç ve çocuk denecek yaştaki işçilerin çalıştırılması sadece büyük işyerleri için sözkonusu değil. Aynı zamanda ve özellikle küçük ve orta büyüklükteki işyerlerinde, el zanaatları işyerlerinde söz konusu olan bir durum. Buralarda çalışan genç işçilerin çalışma şartları çok kötü. Ücretleri çok düşük. İşyerlerinde işçi sağlığı ve işgüvenliği diye birşey yok. İşçilerin dinlenme hakkı bile yok. Beslenme imkânları yok denecek kadar kıt. Üstelik bu işçilerin haklarını alabilecek, sorunlarıyla ilgilenecek sendika bile yok. Kaldı ki, dokuma sanayii, sanayi devriminden bu yana, kapitalist sömürünün en vahşi uygulama alanıdır. En büyük özelliği de ucuz işgücü kullanmak için kadın ve çocuk işçiler çalıştırılmasıdır. Bugün Türkiye'deki tekstil sanayiinde çalışanların üçte birini kadın ve çocuk işçiler teşkil etmektedir.

Uşak'lı genç dokuma işçileri büyük bir arayış ve çaresizlik içindeler. Hemen söyleyelim ki, kapitalist toplumda sermayedarlara karşı ekonomik mücadele vermenin yeri sendikalardır. Ancak bu mücadeleyi, işçi sınıfının sosyalist mücadelesine inanmış gerçek işçi liderleri yürütebilir. Bunun için bu arkadaşlarımız, bütün satılmışlığına ve tutarsızlığına rağmen mevcut sendikalar içine girmeye, bunları doğru yolda etkilemeye çalışmalıdırlar. Ancak, bütün imkânlar kapandığı taktirde ayrı bir sendikal örgütlenme düşünülebilir.

Bununla birlikte, burada asıl sorun, GENÇ İŞÇİLER SORUNUDUR. Bugün mevcut sendikalarda genç işçiler sorunu ele alınmamaktadır. Oysa çocuk ve genç işçilerin, genel olarak işçi sorunlarının yanı sıra ÖZEL sorunları da vardır. Bu nedenle, sendikalar, çocuk ve genç işçilerin sorunlarına özel bir yer vermelidir. Sendikalarda mutlaka GENÇ İŞÇİ TEMSİLCİLİKLERİ kurulmalıdır. 16 yaşın altında en az üç işçinin çalıştığı işyerlerinde genç işçi temsilcilikleri seçimi yapılmalıdır. İşyeri gençlik temsilcilikleri, işçi temsilcilikleriyle birlikte, mevcut kanunların uygulanması için, işyeri yönetiminin tutum ve davranışlarını sıkı bir kontrol altında bulundurmalıdırlar. Bugünkü sendikalar kanununun, bu durumun gerçekleştirilmesine engel hükümlerinin değiştirilmesi için mücadele vermek, sendikaların en önemli görevlerinden biridir.

GENÇ İŞÇİLERİN TALEPLERİ NELERDİR

1 — Sendikalarda genç işçi temsilcilikleri kurulmalıdır.

2 — 16 yaşından küçük gençlerin, mesleki eğitim dışında çalışmaları yasaklanmalıdır.

3 — Genç işçilere vardiyalı çalışma uygulanmamalıdır.

4 — İş sırasında verilen aralar, işçiler için iş saatinden sayılmalıdır.

5 — Genç işçilere, sendika yönetimine seçme ve seçilme hakkı tanınmalıdır.

6 — Sendika organlarına seçilen gençler, görev sürelerince askere alınmamalıdır.

7 — Genç işçilerin mesleki eğitim yapması kanunlaşmalı, bu eğitim masrafları patronlar tarafından karşılanmalıdır.

işçi davası

Sendikalar grev ve lokavtta geçen sürelerin ücretini işverene ödetmelidir

- İşçiler mücadelelerine önderlik edemeyen yöneticilerini başlarından atmalıdır
- H. Tunç Tekstil işçileri üzerinde kumar oynamaktadır

KAPİTALİST DÜNYADA TEKSTİL KRİZİ

AMERİKA	: **Tekstil işçilerinin % 10'u işsiz**
İNGİLTERE	: **İşçiler 3 hafta çalışıyor, 1 hafta dinleniyor**
ALMANYA	: **Tekstil işçilerinin üçte biri işsiz**
FRANSA	: **Haftalık çalışma saatleri azaldı. Üretim % 15 - 20 oranında düştü. 80 bin tekstil işçisi işsiz durumda**
HOLLANDA	: **Tekstil sanayiinde kısmi işsizlik hüküm sürüyor**
JAPONYA	: **Üretim düştü. Tekstil firmaları kısmi işsizlik uygulamaya hazırlanıyor**

Tekstil konusunda gelen son haberler kapitalist dünyada bir tekstil krizi olduğunu gösteriyor. Tekstilin hammaddesi olan pamuk fiyatları dünya çapında düşmüştür. Pamuk stokları artmıştır. Bunun yanında tekstil pazarı da eskisine göre daralmıştır. Tüketim imkânlarının azalması tekstil sanayicilerini üretimi kısma zorunda bırakmıştır. Bunun sonucu işyerlerinde ya iş gününü kısaltma yada işçi çıkarma yoluna gidilmiştir. Verilen bilgiler tekstil krizinin devam edeceğini göstermektedir. ABD Tarım Bakanlığı ile Uluslararası Pamuk Komisyonu 1975 yılında tüketimin azalmaya ve stokların artmaya devam edeceğini açıklamışlardır.

Aslında Kapitalist sistemin bütün iş kollarında 1974 ten beri şiddetini arttıran büyük bir ekonomik kriz mevcuttur. Bugüne kadar görülmeyen bir biçimde hem pahalılık hem durgunluk yanyana hüküm sürmektedir. Fiyatlar büyük bir hızla artmakta, buna karşılık üretim hacmi büyümemektedir. Bunun sonucu yoğun işsizlik göze çarpmaktadır.

TEKSTİL KRİZİ TÜRKİYE'Yİ NASIL ETKİLİYOR

Son günlerde Türkiye'de tekstil işkolu ile ilgili haberleri şöyle sıralayabiliriz :

● Tekstil işkolundaki iki büyük sendika grev ilan etti. İşverenler sendikası bunu lokavt ilan ederek karşıladı. Sıkıyönetim bölgelerinde grev ve lokavt uygulamaları durduruldu.

● İşveren sendikası Tekstil sanayiinin krize düştüğünü açıkladı.

● Sanayi Bakanı «Kriz var» dedi. Teksif sendikası Sanayi Bakanının bu tutumunu kınadı.

● 292 dokuma atelyesi iflas etti. Büyük bir mensucat fabrikasının iflas ettiği öne sürüldü.

● Adana sanayi odası başkanı Sakıp Sabancı, tekstil sektöründe vergi iadesinin derhal uygulanmasını istedi. İzmir sanayi odası başkanı Şinasi Ertan dokuma ihracı için vergi iadesinin yetersiz olduğunu söyledi.

● Hükümet pamuk ipliği ihracatında % 25 oranında vergi iadesi uygulamaya karar verdi.

● Adana'da 17 bin işçinin çalıştığı tekstil fabrikalarının üç hafta süre ile toptan kapatılacağı açıklandı.

● Halil Tunç işçi kurultayında, adına ne derlerse desinler toplu lokavtlara karşılık işçilerin üretime devam edeceklerini açıkladı.

● Türk - İş İzmir'de lokavtı protesto etmek için bir toplantı ve yürüyüş düzenledi.

Görüldüğü gibi Türkiye"de de tekstil sanayii bir bunalım içindedir. Bu bunalımda dünyadaki tekstil krizinin etkisi vardır. Ama bunun yanında, bunalımın artmasına yol açan asıl neden, geçen yıl uygulanan yanlış taban fiyat politikasıdır.

1974 yılında, pamuk için devlet tarafından 8 lira fiyat konulmuştu. Oysa o sıralarda dış piyasada pamuk fiyatları 5,5 lira civarında idi. Aradaki fark büyük ölçüde pamuk üreten kapitalistlerin cebine girmişti. Bu durumda ihraç imkânlarının azalacağı açıkça ortadaydı. Sanayiciler bu sefer de vergi iadesi diye tutturmaya başladılar. Ve hükümetten % 25 oranında vergi iadesini kopardılar. Böylece kapitalistler hem üreticiden pamuk alırken hem de dışarıya ihraç ederken, halktan toplanan vergilerden oluşan devlet bütçesinden, açıktan milyonlar vurmuş oldular.

Bunlara rağmen tekstildeki bunalım devam edecektir. Türkiye'nin pamuk ve dokuma ürünleri ihracatında önemli yeri olan Ortak Pazar ülkeleri ithalâta kısıtlama koymuşlardır. Özellikle İngiltere, sözde Kıbrıs konusunu bahane ederek Türkiye'den yapılan ithalâtı durdurmuştur. Ayrıca dış piyasada pamuk fiyatları daha uzun bir süre yükselmeyecektir.

Bu durumda Türkiye'de tekstil sanayicileri üretimi kısmak zorunda kalacaklardır. Bunun sonucunda işten çıkarmalar artacaktır. Bu arada hiç olmazsa işçilere ücret ödemekten kurtulmak için işçileri greve itmektedirler.

Aslında meselenin özünde kapitalist yoldan sanayileşmenin çıkmazı vardır. Mevcut sistem işçi sınıfının ve diğer emekçilerin aleyhine işlemektedir. Bu arada küçük işletmeler de erimekte ve kaybolmaktadır. Buna karşılık büyük sermaye iyice büyümekte ve palazlanmaktadır.

Türkiye'de Tekstil işçileri

Tekstil sanayii, Türkiye'deki en önemli sanayi kollarından biridir. % 80 nini özel sektör oluşturur. 1923'ten bu yana çok büyük ölçüde gelişmiş ve bugün bünyesinde 300 bin işçiyi çalıştırır duruma gelmiştir. Bu işçilerden ancak 120 bin kadarı sendikalıdır. Sendikaların büyük bir çoğunluğu ise sarı sendika niteliğindedir. Bunlardan Teksif sendikası 100 bin üyelidir ve Türk - İş"e bağlıdır. 20 bin üyeli Tekstil sendikası ise bir ay önceki kongresinde Disk'e katılma kararı almıştır. İçinde sosyalist sendikacılar muhalefet yürütmektedir. Tüm Dokuma İş sendikası ise yakın zamanda kurulmuştur ve sosyalist sendikacılığı amaçlamaktadır.

Tekstil sanayiindeki hızlı büyüme, devletin teşvik imkânlarının yanında esas olarak bu iş kolundaki çok yoğun sömürü ile meydana gelmiştir. Tekstil iş kolu yıllardır en ucuz işçi çalıştıran iş kolu olmuştur. 100 binden fazla kadın ve çocuk işçi halâ sigorta hakkından, sendika hakkından yoksun olarak çalışmaktadır. Tekstil patronları yıllarca sarı sendikalarla elele işçilerin kanını emmişler, palazlanmışlardır.

En son yapılan toplu sözleşmeler kıstas alınıp değerlendirildiğinde tekstil işçilerinin diğer işçilere nazaran ne kadar az ücret zammı aldıkları açıkça görülür.

TEKSTİL İŞÇİLERİ :
saat ücretine 75 — 120 kr

CAM İŞÇİLERİ :
saat ücretine 125 — 160 kr.

TOPRAK VE SERAMİK İŞÇİLERİ:
saat ücretine 125 — 160 kr.

LASTİK VE PLASTİK İŞÇİLERİ :
saat ücretine 165 — 225 kr.

GIDA İŞÇİLERİ :
saat ücretine 300 — 450 kr.

KİMYA PETROL İŞÇİLERİ :
saat ücretine 165 — 225 kr.

MADENİ EŞYA İŞÇİLERİ :
saat ücretine 165 — 225 kr.

Diğer sosyal haklarda da durum aynıdır. Tekstil işçileri en az izin harçlığı, evlenme yardımı, yakacak yardımı vs. almışlardır. Tabiki sigortasız ve sendikasız olanlar bunlara da sahip değildir ve aldıkları para ile karınlarını dahi doyuramamaktadırlar.

Tekstilde bugün ortalama sendikalı işçi ücretleri 45 TL. dır. İşverenler yeni sözleşme ile bunun 3 yıl için 77 liraya çıkmasına rıza göstermektedir. 77 lira bugün dahi işçilerin ihtiyacını karşılamazken, 3 yıl sonra gülünç bir rakkam olacaktır. Bu durumda işçiler direnmeye devam edecekler dir. İşverenler ise lokavttan buyana faal işçileri işten atarak işçilerin direnişlerini kırmaya çalışmaktadır.

Tekstil işçileri İzmir'deki mitingde lokavtları protesto ettiler

Halil Tunç kapitalist mülkiyeti savunuyor

Bu yılın ilk aylarında, Türkiye işçi sınıfının ekonomik mücadelesinde bir yükselme görülmektedir. Bu arada özellikle tekstil iş kolu dikkati çekmektedir. Bu işkolunda mevcut iki büyük işçi sendikası (TEKSİF ve TEKSTİL) toplu halde «grev» kararı almışlardır. Buna karşılık işveren sendikası da toplu halde «lokavt» ilân etmiştir. Bu sırada sıkıyönetim de işe karışmış, sıkıyönetim bölgelerinde grev ve lokavt uygulamaları durdurulmuştur. Görünüşte tekstil işkolunda büyük bir zıtlaşma havası esmektedir. Ancak olaya yakından bakılınca, tekstil işçilerine bir takım oyunlar tezgâhlanmak istendiği anlaşılmaktadır. Aslında «sarı» işçi sendikaları bir yandan, işveren sendikaları öte yandan işçi sınıfının mücadelesini saptırma çabası içindedir.

Tekstilde çevrilmek istenen dolapları şöylece özetlemek mümkündür :

● Ekonomik Açıdan — Tekstil işkolunda büyük bir bunalım vardır. İşverenler zaten üretimi kısmak istemektedir. Bu durumda «körükörüne» uygulanan bir «grev» işverenleri rahatsız etmez, tersine memnun eder.

● Politik açıdan — Halil Tunç, lokavtların yaygınlaşması halinde işçilerin eyleme geçeceğini ve üretime devam edeceğini öne sürmüştür. Daha önceki gayri ciddi «genel grev» tehditlerinde olduğu gibi bu sözüyle de Halil Tunç, işçi sınıfının sempatisini üzerinde toplamak ve sonra da sağlanan birikimi boşa harcamak istemiştir. Halit Narin de boş durmamış bu söze karşı sahte yaygara yapmaya başlamıştır. Bu arada mülkiyet hakkının kutsallığı üzerine inciler döktürmüştür. Üstelik Halil Tunç özel mülkiyetin daha da yaygınlaştırılmasını önermiştir. Böylelikle kapitalistleri en az onlar kadar kollamaya çalıştığını göstermiştir. Halit Narin ise, aslında kendilerine yarayan bu öneriyi sözde kendilerine karşı gibi göstermeye kalkışmıştır. İşçi sınıfının kurtuluşu fabrikalara ortak olmakla halledilemez. İşçi sınıfının mücadelesi kapitalist sistemin kendisine karşıdır. Hedef, üretilen bütün değerlerin bütün toplum yararına kullanıldığı sosyalist sistemi kurmaktır.

● Taktik Açıdan — Lokavt resmen yasaklanmıştır. Ama işyerlerinde toplu işten çıkarmalar hızlanmıştır. Böylece işverenler parça - parça ve gizli - gizli lokavt uygulamaktadır. Buna karşılık bazı işyerlerinde işçilere «ölüm orucu» tutturulmaktadır. Gerçekte ölüm orucu etkisiz bir direniş biçimidir. İşçileri bedenen ve ruhen yıpratır. Ölüm orucuna başvurmak gereksizdir. Daha etkili direniş biçimleri her zaman bulunabilir.

Tekstil işçileri bütün bu oyunlara karşı koyabilecek özü taşımaktadır. Bu ağır şartlar altında tekstil işçilerine çok önemli görevler düşmektedir :

— İşçi sınıfı, bir üretim dalında «bunalım» var diye grevden vaz geçemez. Kapitalist sistemin çelişkilerini yumuşatmak işçi sınıfına düşmez. İşçi sınıfı her olayı bütün yönleriyle inceler, kendi sınıf çıkarlarına en uygun yolu bulur. Tekstil işçileri, işverenlerin oyununu bozmak için, grevde geçen günlerin ücretlerini de isteyeceğini şimdiden ilân etmelidir. Böylece grevin işverenlere yaraması sakıncası yok edilebilir.

— İşverenlere karşı mücadelede işçi sınıfının birliğinin sağlanması her zaman büyük önem taşır. Tekstil iş kolunda mevcut bütün sendikalar ortak amaçları etrafında birleşmelidir. Mücadeleyi daha güçlü yürütmek üzere bütün işçiler daha etkili bir dayanışma içine girmelidir.

— Tekstil işkolunda işçilere büyük haksızlık yapılmaktadır. Bu durumda bütün işçi sendikalarına vazgeçilmez ve ertelenmez görevler düşmektedir. Tekstil işçilerinin insanca yaşayabilmesi için işverenler zorlanmalıdır. Hedefe ulaşmak için inatçı ve sabırlı bir mücadele verilmelidir.

İŞÇİ DAVASI

BAKSAN'da direniş sürüyor

★ Çeşitli sendikalar Bartın'daki grevi destekliyor
★ Z. Maden İşçileri Sendikası yöneticilerinden BAKSAN grevi hakkında ses çıkmıyor

17 Mart Pazartesi günü başlayan Baksan işçilerinin grevi devam etmektedir. İşverenin grevi kırmak için düzenlediği oyunlar tutmazken, bölgedeki işçilerin «birlik olma» bilinci yükseliyor.

Grevdeki Baksan işçileri için çeşitli işyerlerinde yardım kampanyası açılmıştır. SEKA'nın (Selüloz ve kâğıt fabrikaları) İzmit işyerinde, Filyos Ateş Tuğla Fabrikasında işçiler yardım kampanyasını sürdürmektedirler. SEKA'nın Çaycuma işyerinde çalışan işçilerin yüzde 80'i yardım kampanyasına katılmışlardır. Ayrıca Çaycuma'dan bir gurup işçi, grevci işçi arkadaşlarını ziyaret ederek «kendileriyle beraber olduklarını» belirtmişlerdir. Bu arada CHP'li üç milletvekili de Baksanlı işçilerle görüşmüşlerdir.

Baksan işçilerinin grevi, bölgedeki çeşitli sendikalar tarafından da desteklenmektedir.

GREVİ DESTEKLEYEN SENDİKACILAR :

AHMET KAYIKÇI (Çimse - İş Sendikası Filyos Şube Başkanı) : «Çaycuma Selüloz - İş Sendikasının Baksan işyerinde başlattığı grevi maddi ve manevi olarak sonuna kadar destekliyoruz.» diyen Ahmet Kayıkçı, Çimse - İş'e üye işçiler arasında yardım kampanyası açmıştır. Kayıkçı, Zonguldak Maden İşçileri Sendikası yöneticilerini de, Baksan grevi ile dayanışmaya çağırmıştır.

YÜKSEL SUCU (Sosyal - İş Sendikası Zonguldak Şube Başkanı) : «Baksan işçileri grevlerinde tamamen haklıdırlar. Biz, Sosyal - İş Sendikası olarak, Baksan işçilerinin grevini sonuna kadar madden ve manen destekliyeceğiz. Geçen pazar günü temsilci arkadaşlar Baksan işçilerini grev mahallinde ziyaret ettiler. Baksan işçilerinin kararlı mücadelesi bizlere de güç vermektedir.

İşverenin lokavt kararı almasını esefle karşılıyoruz. Zaten lokavt hakkı Anayasal bir hak değildir. Fakat, mücadelelerinde azimli ve kararlı olan Baksan işçilerinin lokavtında üstesinden geleceklerine inanıyorum. Baksan işçilerine mücadelelerinde başarılar dilerim.»

ŞENOL KILIÇ BELGİNER (Genel - İş Sendikası Zonguldak Şube Başkanı) : «Baksan işçilerinin grevini destekliyoruz. Son günlerde ülkemiz, işverenlerin lokavt uygulamaları ile huzursuzluğa itilmek isteniyor. Geçmişte işçinin toplu sözleşme ve grev hakkına karşı çıkan işverenler, bu kez lokavt kararları ile, sırtından zengin oldukları insanları susturma hevesine kapılmaktadırlar. İşverenler aldanıyorlar. Çağdışı uygulamalarla işçimizi sindirme devri çoktan kapanmıştır. Bartındaki Baksan işvereni de hataya düştüğünü er geç anlayacak, işçi kardeşlerimizin hakkını vermek zorunda kalacaktır.»

ŞÜKRÜ ÖZBAYRAK (Maden - İş Sendikası 9. Bölge temsilcisi) : «Bartın'daki Baksan işçilerinin grevini basından izlemekteyiz. İzlediğimiz kadarıyla Baksan işçileri mücadelelerinde haklıdırlar. Bütün işverenler gibi Baksan işvereni de, işçileri daha çok yoksulluk içine itip kendisi daha çok kâr etmek istiyor. Baksan işçilerinin, istedikleri ücret zammını vermeyen işverene karşı grev yapmaları yerindedir. Biz, Maden - İş sendikası olarak Baksan işçilerinin grevini destekliyoruz.

İşverenin lokavt kararı almasına gelince. Bu, işverenlerin Türkiye çapında uyguladıkları kanunsuz bir durumdur. Baksan işvereni de lokavt kararı almakla diğer işverenlerden farklı olmadığını göstermiştir. Başka türlüsü de düşünülemez zaten. Anayasal bir hak olmayan lokavtı ve bunu uygulayan Baksan işverenini protesto ediyoruz. Baksan işçilerinin haklı mücadelelerini destekliyoruz.»

Z.M.İ. SENDİKASI YÖNETİCİLERİ ZONGULDAK'TA YAŞAMIYORLAR HERHALDE

Bartın'daki Baksan işyerinde Baksanlı işçiler 15 gündür haklı grevlerini başarı ile sürdürüyorlar. Bölgedeki çeşitli sendikalar tarafından Baksan işçilerinin mücadelesi destekleniyor. Fakat, 50 bin üyeli Zonguldak Maden İşçileri Sendikasının yöneticilerinin sesi - soluğu çıkmıyor.

Bu sendikanın yöneticileri kişisel sürtüşmelerle uğraşmaktan, Zonguldakspor hakkında beyanatlar vermekten, işçi olaylarını izlemeğe vakit bulamıyorlar. Akıllarına bile gelmiyor işçi olaylarını izlemek.

Bu sendikanın yöneticileri işçilerden kesilen paralarla bir gazete çıkarıyorlar. Ama ne gazete. İçinde işçi olaylarına yer verilmiyor. Bölgemizdeki bir grev hareketinden tek kelimeyle bile söz edilmiyor. İşçi hareketlerine yer verilmedikten sonra bu gazete neye yarar.

Maden işçilerinin gözünden kaçmıyor bu tutumlarınız.

Kendi mezarınızı kendi ellerinizle kazıyorsunuz.

Yorum

İşçiler birleşmelidir

Sermayedar sınıfın başlıca iki amacı vardır. Birinci amacı, işçileri sömürerek kâr etme imkânını sağlayan toplumsal yapıyı (kapitalist sistemi) muhafaza etmektir. İkinci amacı da yüksek miktarlarda kâr etmektir. Bu iki amaç için sermayedar sınıfın yapmıyacağı zorbalık ve düzenbazlık, başvurmayacağı çare yoktur.

İşçi sınıfı, sermayedar sınıfın bu genel tavrına karşı başarıyla sonuçlanacak mücadeleler yapabilmek için sınıfsal birliğini sağlamalı ve sağlamlaştırmalıdır. Bu sınıfsal birlik, bölgelerarası ve ülke çapında boyutlara erişmelidir. Ve hatta bugün uluslararası işçi sınıfıyla dayanışma ve mücadele birliği içinde olmalıdırlar. Yerli ve yabancı patronlar birbirleriyle bütünleşmişlerdir. Uluslararası örgütlerde birleşmişlerdir. Yerli ve yabancı sermayedarların birbirleriyle böylesine sarmaş dolaş olmaları ve çok uluslu firmaların varlığı karşısında işçi sınıfı da uluslararası düzeyde birleşmek zorundadır. İşçi sınıfının birliği bu düzeye ulaştığı zaman, sermaye karşısında daha kalıcı başarılar elde edilebilir.

İşçi sınıfının birliğinden öcü gibi korkan sermayedar sınıf, işçi sınıfının karşısına çeşitli kanuni engeller koymuştur. Mesela Baksan işçilerinin grevini desteklemek için, maden işçilerinin greve gitmesi (Dayanışma grevi) suç sayılmıştır. Politik istekler (işçilerin aleyhine olan bir kanunun kaldırılması, işçiler yararına kanun çıkarılması v.s.) için ülkedeki işçilerin birlikte mücadele etmesi (genel grev) yasaklanmıştır. Yine işçilerimizin diğer ülkelerdeki işçi sınıfının mücadeleleriyle dayanışma içine girmesi de yasaklanmıştır.

Bütün bunlara karşı işçiler birlik olmanın önemini kavramalıdırlar. Kendilerinin dışında diğer işçilerin meseleriyle ilgilenmeli, işçileri ilgilendiren olaylara, hareketlere alâka gösterilmelidir. Ve işçi sınıfının birlikte mücadele etmesini engelleyen yasaların da değiştirilmesi için, bütün sendikalar, federasyon ve konfederasyonlar birlikte mücadele etmelidirler.

Çok uluslu firmalar gerçeği karşısında, sendikalar, uluslararası sendikaların mücadelesini destekliyebilmek için «sempati grevi» yapmak hakkını kazanma mücadelesi vermelidirler.

İŞÇİ DAVASI

Sendika kütüphanesi bütün işçilere açık olmalıdır

Kuruluşu 1946 yılına kadar uzanan Zonguldak Maden İşçileri Sendikası (Z.M.İ.S.) 29 yıl sonra nihayet bir kütüphane açtı. Yıllar boyunca, sendikanın bir kütüphanesinin olmayışı tabii ki büyük bir eksiklikti. Bu zamana kadar böyle bir girişimin olmayışının başlıca nedenleri şunlardı :

a) Bizzat sendika yöneticilerinin bilinçsiz olmalarından dolayı işçilerin eğitilmesinin, kültür ve bilgi düzeylerinin yükselmesinin önemini kavrayamamış olmaları.

b) Sendika yöneticilerinin, sendikacılığı, kişisel menfaat temin etme müessesesi olarak görmeleri ve dolayısıyla işçilerin bilinçlenmesini koltuklarını kaybedecekleri endişesiyle istememeleri.

c) Sendika yöneticilerinin işçi sınıfının da bilimi olduğundan habersiz olmaları, sermaye düzeninin propagandasına kapılmaları.

Sendika yöneticilerinin işçilerin bilinçlenmesine, kayıtsızlığına rağmen işverenler, tam tersine her yıl yüzlerce seminer, kurs ve konferans tertipleyerek bilgi düzeylerini daha da yükseltmektedirler. Ve işverenler bilgilerini, işçileri daha fazla sömürmek için kullanmaktadırlar.

İşçi sınıfının, sermayedarları her alanda mağlup etmeleri ise, bilgi alanında olduğu kadar, her alanda da sermayedarları geçmeleri ile mümkündür.

Z.M.İ. Sendikası işçilerden «İşçi Sarayı» için kestiği 3 milyona yakın parayı kesileceği söylenenlerle beraber bu amaçla kullanmalıdır. Bu paralarla işçi sarayı değil, işçilerin oturabileceği büyük bir lokal, kütüphane kurulmalıdır. Buralarda işçilere konferanslar verilmeli, sınıf çıkarlarını nasıl koruyacağı öğretilmelidir.

Sendika kütüphanesine kitapları alırken şunlara dikkat edilmelidir: Alınacak eserlerin, işçi sınıfına yol gösterici nitelikte olması, nasıl mücadele edileceğini öğreten eserlerin bulunması. Ve işçilerin bunları okuyabilmesi için de, sendikanın işçilere yabancı bir kuruluş olmaktan çıkarılması, işçilerin rahatça sendikaya gidip gelmelerinin sağlanması gerekmektedir.

E.K.İ, Maden işçisinin 230 milyon lirasını SSK'ya ödemiyor

Ereğli Kömürleri İşletmesinin, Sosyal Sigortalar Kurumuna 230 milyon lira borcu olduğu öne sürülmektedir. İlgililerin belirttiğine göre, bunun 79 milyon lirası işçilerden kesilen sigorta pirimidir. Geriye kalan 160 milyon lira da işverenin kendi payına düşen miktardır.

Gerçekte, E.K.İ.'nin SSK'ya ödemediği bu 230 milyon lira maden işçisinin parasıdır. Çünkü, E.K.İ.'nin kendi payına düşen sigorta pirim borcu da, maden işçisinin sırtından kazanılan kârdan çıkan paradır. Yani, işçiden ve işverenden kesilen sigorta pirimlerinin tamamını işçi sınıfı ödemektedir. İşte, E.K.İ. maden işçisinin sırtından çıkan bu 230 milyon lirayı SSK'ya ödememektedir.

E. K. İ.'nin bu durumu bir örnek teşkil etmektedir. Aslında Türkiye'de bütün işverenlerin SSK'ya pirim borcu vardır. Ve halen işverenlerin, SSK'ya olan pirim borçları 1 milyar 775 milyon lira tutmaktadır. İşçilerin Sosyal güvenlik kuruluşuna pirim borçlarını ödemeyen işverenler, bu paraları kâr alanlarını genişletmek için kullanmaktadırlar. Ayrıca pirim borcu için ödiyecekleri faiz, kredi faizlerinden düşük olduğu için daha yüksek oranlarda kâr etmektedirler.

İşçiler Sosyal Sigortalar Kurumuna pirim öderlerken, ondan hizmet beklerler. Halbuki bugün SSK'nın işçi sınıfına hizmetlerinin aksadığı bir gerçektir. Bu hizmetlerin aksamasında işverenlerden olan pirim alacaklarının da payı büyüktür. İşverenlerin sigorta pirim borçlarına rağmen, SSK'nin hizmetleri mükemmelen yürüyorsa, işçilerin ödedikleri pirim miktarının düşürülmesi gerekir. Oysaki bugün pirim miktarlarını yükseltme çareleri aranmaktadır.

MADEN-İŞ DELEGE SEÇİMLERİ YAPILDI

Ereğli (Özel) — Ereğli'de DİSK'e bağlı Maden - İş Sendikasının delege seçimleri 29 Mart cumartesi günü başlamıştır. Dört gün süren seçimler sonunda 8 üniteden kongreye katılacak olan delegeler seçilmiştir.

Bu konuda aldığımız haberlere göre Erdemir işçisi seçimlere büyük bir ilgi göstermiştir. İşçilerin delege seçimlerine büyük bir ilgi göstermesi, yetki konusunda da tercihlerini Maden - İş'e yapacaklarının bir işareti kabul edilmektedir.

Maden - İş Sendikasının şimdiki yöneticileri merkezden atanmışlardı. Erdemir işçisi kendi insiyatifini kullanacak ve gerçek temsilcilerini seçeceklerdir.

Gazetemizin baskıya verildiği tarihte oy tasnifi devam etmekte idi. Gelecek sayımızda Erdemir'deki Maden - İş Sendikasının delege seçimlerine daha geniş yer vereceğiz.

Maden işçileri ve mühendislerle yapılan röportaj zonguldak'da izlenemedi

On gün önce TRT televizyonunun «Olay» programında, maden işçileri ve mühendislerle yapılan röportaj yayına alınmıştı. Ancak, programın hazırlandığı Zonguldak'ta yayın izlenememiştir. Programın izlenememesi yansıtıcıda meydana gelen bir arıza yüzünden olmuştur.

Zonguldak'ta hazırlanan bu programın yayınlanmasını Zonguldak halkı merakla beklemekteydi. Çıkan bir aksilik yüzünden Zonguldak'ta izlenmesi mümkün olmayan bu programın televizyonda tekrar yayınlanması memnunluk yaratacaktır.

İŞÇİ DAVASI / Zonguldak işçilerinin haftalık ekonomi ve politika gazetesi / Sahibi : Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu Müdür : Kemal Kuşhan / Yönetim Yeri : Nizam Cad. Birlik İş Hanı Kat : 3, No: 311 ZONGULDAK / Yazışma adresi : P.K. 68 — Zonguldak. Tel : 3886 Abone : Altı aylık 25 lira, yıllık 50 liradır. / Dizgi ve Tertip : Başaran Matbaası / Baskı : ARZU Matbaası / Baskı tarihi: 2.4.75